

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 276/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou MARCEL BIZNÁR, s. r. o., Bajkalská 31, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Marcel Biznár, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na uspokojivé pracovné podmienky a na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky postupom Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom obrany Slovenskej republiky, v konaní, ktoré vyústilo do vydania personálneho rozkazu č. 389/95 z 19. decembra 1995, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou MARCEL BIZNÁR, s. r. o., Bajkalská 31, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Marcel Biznár, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) postupom Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom obrany Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo obrany“), v petite bližšie neoznačenom konaní, ktoré vyústilo do vydania personálneho rozkazu č. 389/95 z 19. decembra 1995 (ďalej len „personálny rozkaz“), ktorým bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru vojaka z povolania.

V konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ domáhal proti Slovenskej republike, zastúpenej ministerstvom obrany, určenia neplatnosti prepustenia zo služobného pomeru vojaka. Okresný súd uznesením sp. zn. 10 C 37/1996 z 27. septembra 1999 konanie o žalobe sťažovateľa zastavil. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 13 Co 335/2000 z 31. januára 2001 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Následne sa sťažovateľ prostredníctvom podnetu podľa čl. 130 ods. 3 ústavy domáhal ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd o veci sťažovateľa rozhodol nálezom sp. zn. II. ÚS 50/01 z 8. novembra 2001, ktorým vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 37/1996 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 335/2000 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

Po nadobudnutí právoplatnosti označeného nálezu ústavného súdu sa sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 Cpr 1/2011 žalobou domáhal proti ministerstvu obrany určenia, že jeho služobný pomer vojaka z povolania trvá. Rozsudkom sp. zn. 4 Cpr 1/2011 z 28. marca 2012 okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol, pričom označený rozsudok potvrdil v odvolacom konaní krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 CoPr 3/2012 z 10. októbra 2012.

Ďalšou žalobou podanou okresnému súdu sa sťažovateľ domáhal proti ministerstvu obrany určenia trvania služobného pomeru profesionálneho vojaka. Okresný súd žalobu

sťažovateľa zamietol rozsudkom sp. zn. 9 Cpr 4/2012 z 25. februára 2014. Označený rozsudok okresného súdu potvrdil v odvolacom konaní krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 CoPr 5/2014 z 28. októbra 2015.

Sťažovateľ zastáva názor, že bol svojvoľne prepustený zo služobného pomeru vojaka, pričom v dôsledku toho došlo k nepripustnému zásahu do jeho základného práva podľa čl. 36 písm. b) ústavy.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky, na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky postupom Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom obrany SR porušené bolo.

*[REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 50 000,- €..
Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ]
ako sťažovateľovi trovy konania v sume 312,34 €..“*

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na verejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo sťažnosti a z jej petitu vyplýva, že sťažovateľ ňou namieta porušenie svojho základného práva garantovaného ústavou postupom ministerstva obrany. Sťažovateľ síce v petite neoznačuje, v akom konaní malo dôjsť postupom ministerstva obrany k porušeniu jeho základného práva, avšak z obsahu sťažnosti vyplýva, že ministerstvo obrany o jeho prepustení zo služobného pomeru rozhodlo personálnym rozkazom ministra obrany č. 389/95 z 19. decembra 1995. Keďže iné konanie ministerstva obrany sťažovateľ v sťažnosti neuvádza, ústavný súd vychádzal z toho, že sťažovateľ namieta postup ministerstva obrany, ktorý vyústil do vydania personálneho rozkazu o jeho prepustení zo služobného pomeru, ku ktorému došlo 19. decembra 1995.

V nadväznosti na uvedené východisko ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd jeho sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec tohto uznesenia ústavný súd podotýka, že aj v prípade, ak by sťažovateľ sťažnosťou namietal porušenie svojho základného práva rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré konali o jeho žalobe o určenie trvania služobného pomeru, bola by jeho sťažnosť taktiež kvalifikovaná ako oneskorene podaná, keďže posledné sťažovateľom uvádzané rozhodnutie krajského súdu v jeho právnej veci je z 28. októbra 2015 (sp. zn. 2 CoPr 5/2014).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2017